

**HON KÄNNER HONOM** till namnet innan hon känner honom, ett namn som ett komplicerat pussel tillverkat av rostfritt stål; det är ett namn hon ofta hört och ibland skrivit ner, men deras vägar har aldrig korsats, och hon har aldrig hoppats att de skulle göra det. Hon har lätt för att hitta på saker ur tomma intet och när hon skänker honom en tanke är den färgad av hans namns svala oåtkomliga silvrighet. Hon föreställer sig inte honom som en man som skrattar, som tål ett skämt eller själv kan skämta; enbart utifrån de ofarliga bokstäverna i hans namn rafsar hon ihop en personlighet som är bister, välartad, osocial. Hon är också osocial, ser inget fel i det draget, beundrar det till och med, men hon har ingen önskan att träffa honom. De gånger hon kommer att tänka på honom är det med ett stråk av vrede, för under alla de år som hon rört sig i deras gemensamma kretsar har han aldrig tagit reda på

vem hon är, aldrig skänkt henne sin tid, aldrig lagt märke till henne på det sätt som hon kommit att tycka att hon förtjänar. Det finns inget hon kan göra åt det förutom att i gengäld tänka väldigt lite på honom.

Så när de faktiskt träffas, i ett rum fullt av folk, blir hon förvånad.

Han är inte så lång som hon hade föreställt sig, betydligt mer finlemmad. Motvilligt lyckas hon se honom i ögonen och det enda han ger henne i utbyte är en välpolerad glimt av respekt. Han böjer sig ner mot henne på det sätt som hon hatar, hon talar med en inställsamt munter ton som han utan tvivel avskyr, båda två utstrålar minsta möjliga ansträngning att vara artig – men där hon står i hans skugga känner hon något i stil med en flodvåg som drar igenom henne, något i stil med en flock fåglar som lyfter mot himlen. *Du är vacker*, tänker hon: han är den mest underligt vackre man hon någonsin sett. Han har en sjakals slankhet, något poetiskt över sitt ansikte. Han säger inte att han tycker att det är trevligt att träffas; hans röst är korthuggen, han ler knappt. Han ger ett intryck av vanemässig och nätt och jämt behärskad otålighet. Ändå står hon bara där och vet, fåglarna ropar inuti henne att han kommer att bli en av hennes livs stora kärlekar. Hon ser det som om det stod ristat i urberget, som om hon var född med sitt öde tatuert på huden:

kanske kommer han att bli den allra största. Och när hon, som anständigheten bjuder, måste gå därifrån, försvinna in i människomassan, återlämna honom till det samtal han blev tvungen avbryta, bryr hon sig inte om att titta tillbaka. Bilden av honom är etsad i henne.

Den natten ligger hon ensam i sin dammiga säng, knäna isär och handflatan hårt pressad mot blygdbenet. Hon är en flicka som älskar att knulla – en snuskig flicka, tänker hon ibland, därför att beskrivningen roar henne. Hon har en ådra av svallande, okultiverat, vållustigt ont blod. Men det har inte funnits någon på flera månader – ingen någonsin i det här huset. Hon har levt en botgörares liv sedan hon flyttade hit till denna tysta förort, där änkor tillbringar de sista resterna av sina liv. Men på nätterna får hon ibland besök av en hemlighetsfull förstulen hetta som sveper in i henne, en arrogant kraft som knuller henne inifrån och ut och som avfärdande försvinner när den är färdig med henne och lämnar henne lealös på sängen med bultande fitta och ytlig andhämtning. Hon har aldrig skämts över denna djuriska varelse som kommer och hälsar på – hon avgudar den, hon är tacksam. När den kommer påminner den henne om att hon, inte särskilt långt under ytan, också är en djurisk varelse. När hon var liten brukade hon betrakta hur hennes djur brutalt

och entusiastiskt parade sig – möss, katter, ondskefulla våldtäktsmän som skrikande rev och slet i varandra och satte huggtänderna i varandras nackskinn. Hundar med sitt gulliga sätt att uppvakta andra hundar, sina skräckinjagande grepp om varandra; efteråt ville de inte skiljas åt, de kunde inte, deras knullande blev ett tvång. Hon hade betraktat sina husdjur i smyg, hennes fitta blev fuktig även när hon var en liten flicka, hon längtade efter att få benen särade, att få något varmt levande styvt uppkört i sig. Det var då, som barn, som hon hade förstått att hon var ett djur. Hennes husdjur visste hur man knullade, var födda till att vilja det: hon var likadan. Och hon tyckte om sin djuriska kärna, råheten och girigheten hos den; tyckte till och med om dess hånfullhet inför hennes försök att tillfredsställa sig själv. När hon körde in sina fingrar delade hon dess förakt. Ett djur, hon hungrade efter det grundläggande – hon behövde en annans glöd, att bli svettigt nertryckt, lidelsefullt hanterad, biten och skadad. Och dagen efter behövde hon känna hur hon urholkats av en kuk som beslutsamt trängt in i henne. Medan hon ligger i sängen och tankarna plockar isär hans enskildheter, dröjer fingrarna över fittans klibbiga kött, men hon tränger inte in i sig själv i hans ställe. Han ska själv knulla henne. Hon tänker inte på hans kuk, eller på anblicken av hans nakna kropp; hon föreställer sig

trycket från hans bröstkorg, hans flämtande i hennes öra, hans rusande hjärta, hans okontrollerade svärande, de minuter då han kommer att vara hennes. Fångsten, dödandet. Hon är inte bara ett djur: hon är ett rovdjur, och hon kommer att köra slut på honom. Hennes tillgivenhet är en gränslöst ömsint men orubbligt beslutssam historia. Hon kommer att snärja honom med klor likt förföriskt solsken; förlamad av chock kommer han inte att känna något annat än en stark längtan efter att blotta strupen.

Hon behöver honom omedelbart men går omsorgsfullt tillväga. Hon kastar fram hans namn och lyssnar på vad folk säger medan hon försöker utröna svagheter och glädjeämnen i det hon hör. Ingen, upptäcker hon, vet särskilt mycket om honom – hon känner på avstånd hur tillbakadragen han är, hur sällan föremålet för hans uppmärksamhet är han själv. Ingen människas värld är vanlig, det vet hon – ändå hör hon bara triviala saker om honom, fakta som hon hade kunnat gissa sig till, information om grundstenarna i hans tillvaro vilket är värdelöst för henne. Det hon är ute efter är de små sakerna – de vänligheter han kan tänkas uppskatta, de yttranden som förklingar ohörda, de nöjen och njutningar han har glömt eller avstått från. Han måste ha en sårbar punkt under sitt stålhårda skal, han måste absolut ha sorger, önskningar, saker han ångrar. Han

måste vara tagen för given; han måste känna sig fastrostad. Men i hennes ögon kommer han att glänsa: han kommer att utstråla en praktfull glöd. I henne kommer han att finna allt han trodde var oåterkalleligt borta. Hon kommer att stiga upp i hans värld likt en stjärna.

Under hela sommaren och hösten jobbar hon med sitt hus, hon lackar golven, tar bort heltäckningsmattor, ser över taket. Hon gräver i jorden, anlägger rabatter, sätter plantor, föreställer sig dem som fullvuxna. Det är mycket som behöver göras – måla, bygga, riva ner. Han är alltid med henne i ett hörn av hennes medvetande. Han vet vad hon heter nu, var man kan få tag på henne. De talar i telefon. Först ringde han bara då och då, så som en trygg och stabil skyddsängel skulle göra när saker och ting gick åt skogen för henne, när hon kände sig ensam; snart ringer han nästan varje dag och anledningarna till att han gör det blir futtiga. De pratar om sitt arbete, sina resor, om vad de har gemensamt. De faktorer som gör deras liv så olika är de ämnena de kringgår. Ibland tror hon att hon har tråkat ut honom eller rusat i väg oförståndigt långt; men han är snart tillbaka, flexibel, och slår bort hennes ursäkter med ett skratt. De skrattar mer och mer tillsammans. Han skickar småsaker till henne som han tror att hon gillar: en chokladkaka, en leksak, en bok – hon stude-

rar hans spretiga handstil, utröner djupet i en flyktigt tecknad slängkyss. De jämför inbjudningar, hör sig för om den andra tänker gå; om hon tror att de kommer att befinna sig på samma ställe köper hon nya kläder. Han iscensätter tillfällen att äta lunch tillsammans; hon insisterar på att dela på notan. Hon är lekfull i hans skugga, travar med som en valp och visar upp saker hon kan göra. Hon rör vid hans arm, hans korsrygg, så att han nästan inte märker att det händer. Hon lär sig hans doft, den exakta färgen på hans ögon. Varje gång hon ser honom blir hon förvånad över hur frapperande han är; hon avundas själva luften han andas. Hon pratar med alla om honom, och de hör hur hennes röst stiger, hur det hela får allt större betydelse och allesammans uppmanar de henne att akta sig. *Det är ditt hjärta som kommer att krossas.* Hon viftar bort det – hon vet att hon inte får fästa sig för mycket, hon kommer att släppa honom frivilligt när det blir dags. Han kanske är hennes största kärlek, men det betyder inte att han känner likadant. Men hon ska inte tänka på slutet när allting knappt ens hunnit börja. Just nu rusar hon i full fart mot avgrundens rand, omöjlig att stoppa.

I början av våren går de på en fest, inte tillsammans, utan för att de vet att den andra kommer att vara där. Hon står i en dörröppning, lutar sig med ena axeln mot karmen, med blicken på sitt glas, därför att han står

framför henne utan att säga något, blyg som en kalv. Hon vet att den här kvällen kommer att förändra saker och ting, och kanske vet han det också. Hon har kommit fram till stupet och i kväll ska hon flyga eller falla. Hon har köpt en blus med djup uringning – han visar inget tecken på att lägga märke till det. Ibland tror hon att hon har misslyckats kapitalt, att han är blind för glansen i hennes ögon; att hon kanske har varit dömd att misslyckas hela tiden, därför att han saknar djärvhet, därför att han outtröttligt håller fast vid att vara en ärbar man. Hon kommer att vilja slå honom; hon kommer att rusa i väg snyftande. Det kommer att göra henne ursinnig att ta farväl.

De är inte ensamma. Det är bullrigt och trångt på festen och folk vill prata med honom, så han måste ständigt titta bort; men han stannar i närheten av henne, hans blick återvänder till henne. Under de korta stunder då det bara är han och hon utbyter de tvetydigheter. Hon är tillräckligt full för att vingla lite, men hennes tankar är klara som fågelsång. Hon sneglar på honom och hans blick vilar på henne. Hon klarar nästan inte av att titta på honom. Hon vill knulla den här tystlåtna mannen tills han skriker: knulla honom i bilar, i gränder, på lekplatser vid midnatt som om de var sjutton. Hon skulle ta hans kuk och suga tills han vrålade; hon skulle ta hans hand och trycka den mot

sin mage så att han kunde känna hur han rörde sig inuti henne. Hon skulle knulla honom på stränder, parkbänkar, i sängen, i regnet; knulla honom gräns-löst, upp och ner, bak och fram, i sin röv, i hans. Hon skulle släta ut hans panna, beröra hans läppar, nudda vid hans kinder, viska till honom, hon skulle sluta hans vackra ögon under sina handflator. Hon skulle få honom att svära på att dö för henne, om hon bara visste hur. I stället hör hon sig själv säga, med sin charmlösa, billigaste stämma: »Du vet väl om att jag vill knulla dig tills du skriker?»

Det är ofint och klantigt, motbjudande barnsligt och knocker henne nästan, men han ryggar inte tillbaka, han blinkar inte ens. Och hon slås av en tanke som nästan förgör henne: *Han har hört sådant förut*. Han är inte förskräckt, eftersom han tillhör den sortens irriterande män som kvinnor slåss som kråkor om. Och hon känner sig förkrossande dum som har fallit för en sådan man; hon skulle föredra att aldrig känna åtrå framför att åtrå utan originalitet. Hon har skämt ut sig och dyker nu in i sig själv med avsikten att rota igenom det lilla hon vet om hur man drar sig tillbaka med stil; och hittar till sin förvåning en lejoninna ihopkrupen inuti sig, hennes päls bär märken av strid men är gyllene, hennes svans smäller tungt i luften. Ett lejon som kan stå bredvid henne.

Hon ler obesvärat, säger: »Jag slår vad om att du hör den repliken varje dag.«

»Knappast«, säger han.

Hon tittar upp, söker efter ärlighet i hans ansikte – han ler inte, det ska hon komma ihåg. »Jaså?« Hon talar försiktigt. »Det borde du göra. Vi borde göra det.«

»Jag skulle om jag kunde«, säger han, »men jag kan inte.«

Hon flackar med blicken, orden får hennes hjärta att hoppa till, ändå aktar hon sig för att göra sig till ännu större åtlöje – hon tänker inte svälja några avvisande lögnar. Men han står stilla med rynkad panna, han ser inte ut att andas. Hennes blick glider ut över trängseln på gårdsplanen och återvänder till honom. »Varför kan du inte?« frågar hon.

Han håller upp ena handen, visar henne sina fingrar. Hon skulle vilja röra vid dem, böja dem innanför sina egna, föra upp dem till sina läppar och smaka på dem. I stället rycker hon föraktfullt på axlarna: »Och? Du bad inte om min åsikt innan du gjorde det där. Varför straffa mig för något som jag inte hade något att säga till om?«

Han skrattar åt detta, tar udden av det. Han blir knuffad bakifrån, skiftar ställning, nickar kort åt någon som hälsar på honom. När han åter ser på henne,

säger hon: »Jag vill inte behålla dig. Jag vill bara låna dig. Jag skickar hem dig helskinnad. Inga band.«

»Jag skulle gilla det«, säger han stilla, och det är en kniv i bröstet, för hon tror honom. »Jag har tänkt på det. Men jag kan inte. Jag skulle inte kunna. Du borde glömma mig, koncentrera dig på ditt arbete. Jag skulle bara göra dig besviken. Du kan hitta någon bättre.«

Musiken väller upp hög bakom henne men hon höjer inte rösten. »Jag vill inte ha någon bättre. Jag vill ha dig. Sedan jag såg dig första gången har jag bara velat ha dig.«

Han stirrar på gårdsplanens kullersten och håller hårt om glaset med båda händerna. »Jag är smickrad«, säger han. »Jag är ledsen. Jag skulle om jag kunde. Jag är ledsen att jag inte kan.«

Hon nickar, ler lugnt som det anstår en god förlorare; när hon drar sina krokar ur honom hoppas hon att hon kommer att lämna vätskande sår efter sig. Festen fortsätter men hon stannar inte länge. De glider ifrån varandra, bort från dörröppningen, båda hittar andra att prata med. Hon är inte arg men hon är ihålig: det finns inget att göra. Hon minns inte om hon kastar någon mer blick på honom.

Det är först senare, när hon är ensam, avklädd i sin säng, som hon funderar på vad han har sagt. *Jag har tänkt på det.* Orden doftar trävirke eller vanilj. *Jag skulle*

*om jag kunde men jag kan inte.* Det är nästan obegripligt för henne – det är sällan hon nekar sig något som hon vill ha. Hon är intensivt medveten om att hon bara lever en gång. Hon är medveten om att hon inte rättar sig efter någon, att det bara är hon. Att ingen väntar, eller undrar över henne, att ingen gör anspråk på henne.

Hon ligger och tittar upp i taket med armarna under nacken, kuddarna nerslängda på golvet. Hon erinrar sig snärten från lejoninnans svans, det raspande ljudet när hon drog tungan över sina tänder. Hon borde ge sig, hon borde känna sig förödmjukad, åtminstone vara tillintetgjord, men hon är inget av detta. Han sa en annan sak till henne: *Koncentrera dig på ditt arbete.* Hennes arbete är att manipulera, hitta på, ingjuta. Hennes jobb är att trolla fram någonting ur ingenting. Att tvinga fram tro; att skapa det som skulle kunna finnas.

Klockan fyra på morgonen kliver hon ur sängen och skriver till honom, länkar samman ord efter ord.